

Homoterm
(Foto: Robert Ramos)

carrer. El gest, el color, els moviments, els sons, la llum... començaven a ser les vies fonamentals d'expressió.

Paral·lament s'experimentava també en altres formes parateatral: batejos de gegants, pregons de festes, festes majors etc. De tot això, en naixien experiències noves i, de tot això i de *L'Ocell de la Pluja*, n'havia de néixer un ésser nou i meravellós.

2. HOMOTERM

Una ciutat al vespre. Sirenes d'ambulàncies. Remor constant de cotxes i algun clàxon. Llums blancs i vermells d'automòbils bellugant sense parar. Gent que camina apressada, amb el cap ple de cabòries i dels problemes de cada dia. Llums de neó, anuncis i semàfors en un xarrabascat de colors i sons, feixuc i alegre alhora.

Algunes persones es deturen davant un immens peix blanc, un gran monstre que travessa el carrer, escortat per uns personatges, blancs també, que li fan camí. El so dels tambors deixa les sirenes en segon terme. Els problemes i les cabòries també queden en segon terme en la gent que, sorpresa, mira encuriosida el gran animal que evoluciona al ram pataplam dels tambors, a l'espetec dels petards. La màgia comença.

Una gran superfície quadrada, blanquíssima, acull el peix que inicia sobtadament una lluita amb un gladiador. És la lluita de la llum i la tenebra, com a primera de les dualitats que han d'acompanyar als Artristras. Acaba de començar *Homoterm*.

Vàrem començar a crear *Homoterm* ara fa quatre anys, amb un any d'impàs, de preparació. Tractàvem seriosament d'evolucionar de l'explicació d'una història lineal, fantàstica o no, a mostrar una història lineal, sense massa possibilitat de trobar-hi argument. *Homoterm* és una línia de sensacions. A més, *Homoterm* va representar renunciar totalment a la paraula, i això, inicialment, era traumàtic per als actors. Ens va caldre bastant temps per assumir-ho, tant a nivell estètic com comunicatiu... Era difícil renunciar a un element expressiu tan important.

El peix ha estat (aparentment) dominat i és suspès d'una estructura. D'ell sorgeixen quatre piràmides blanques de base quadrada, mogudes per actors dels quals, tan sols, el cap és visible. Evolucionen per l'espai, quadrat també, tot ballant una espècie de dansa màgica que, finalment, els situa geomètricament en cada extrem del gran quadre blanc.

El gladiador no pot permetre aquesta irrupció i desmunta, a cops de fuet i una per una, les quatre piràmides blanques. Semblen morir, però de cada una d'elles, de l'absència de color, neixen quatre personatges nous: dos nois i dues noies, verds, blaus, vermells, violetes...

Volíem animar objectes. Donar sentiments als objectes, integrar-nos cada actor en el seu objecte de forma que no ens sentís-sim ni manipuladors ni manipulats. Som al mateix temps el titella i el titellaire...